

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD

∞ 1 ∞

Stad van Beenderen

CASSANDRA CLARE

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Mortal Instruments – City of Bones*
Oorspronkelijke uitgave: Simon Pulse, New York
Copyright © 2007 Cassandra Clare, LLC
Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2010 The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling: Elsbeth Witt
Vormgeving omslag: Studio Jan de Boer bno
Omslagillustratie: Cliff Nielsen
Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2851 6
NUR 285
D/2010/8899/90

www.cassandraclare.com
www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL I

De donkere afdaling

*Ik zong van Chaos en oneindigen Nacht,
Beleerd door 's Hemels Muze, hoe 'k moest wagen
De donkre daling, en opnieuw dan stijgen*

John Milton, *Het paradijs verloren*

1

De Pandemonium Club

‘Is dit een grap?’ zei de uitsmijter. Hij vouwde zijn armen voor zijn enorme borstkas. Hij staarde naar de jongen in het rode trainingsjack en schudde zijn geschoren hoofd. ‘Je mag dat ding niet mee naar binnen nemen.’

De stuk of vijftig tieners die in de rij stonden om de Pandemonium Club binnen te komen, leunden naar voren om het gesprek af te luisteren. Het duurde altijd lang voordat je naar binnen mocht, vooral op zondag, en er gebeurde niets interessants in de rij. De uitsmijters waren streng en als er ook maar iemand stennis begon te schoppen, grepen ze gelijk in. De Pandemonium Club was een club voor alle leeftijden. De vijftienjarige Clary Fray stond in de rij met haar beste vriend Simon en leunde net als alle anderen naar voren, hopend op een beetje actie.

‘Ah, kom op.’ De jongen hield het ding boven zijn hoofd. Het zag eruit als een houten balk met een punt aan het einde. ‘Het is onderdeel van mijn kostuum.’

De uitsmijter trok een wenkbrauw op. ‘Welk kostuum?’

De jongen grinnikte. Hij zag er normaal uit voor de Pandemonium Club, vond Clary. Hij had felblauw geverfd haar dat recht overeind stond in plukken rond zijn hoofd, net als de tentakels van een octopus. Maar hij had geen tatoeages op zijn gezicht of grote metalen staven door zijn oren of lippen. ‘Ik ben een vampierjager.’ Hij duwde op het houten ding. Het boog net zo makkelijk als een grassprietje. ‘Het is nep. Schuimrubber. Zie je?’

De ogen van de jongen waren felgroen. Veel te fel, zag Clary. De kleur van antivries, van gras in de lente. Gekleurde contactlenzen, waarschijnlijk. De uitsmijter haalde zijn schouders op en was plotseling niet meer geïnteresseerd. 'Ja hoor. Loop maar door.'

De jongen glipte naar binnen, zo snel als een aal. Zijn verende tred en de manier waarop hij met zijn haar schudde als hij liep, bevielen Clary wel. Er was een woord voor dat haar moeder gebruikt zou hebben: zorgeloos.

'Je vindt hem leuk, niet?' zei Simon, enigszins teleurgesteld.

Clary porde haar elleboog in zijn ribben, maar gaf geen antwoord.

Binnen draaiden de rookmachines op volle toeren. Gekleurde lichten sprongen over de dansvloer, waardoor alles een bontgekleurd sprookjesland van blauw, gifgroen, felroze en goud werd.

De jongen in het rode jack streelde zijn lange, messcherpe zwaard. Een tevreden lachje verscheen op zijn gezicht. Het was zo gemakkelijk geweest. Een beetje betovering op het zwaard, zodat het er onschuldig uitzag. Nog een beetje betovering op zijn ogen en vanaf het moment dat de uitsmijter hem recht aankeek, was hij binnen. Natuurlijk was het waarschijnlijk ook wel gelukt zonder al die moeite, maar het was zo leuk. De aardse mensen waren zo gemakkelijk voor de gek te houden. Je kon het open en bloot doen en volop genieten van de nietszeggende blikken op hun schaapachtige gezichten.

Niet dat mensen niet nuttig waren. De groene ogen van de jongen bestudeerden de normalo's op de dansvloer, waar slanke ledematen gekleed in zijde en zwart leer verschenen en verdwenen in de draaiende rookkolommen. Meisjes schudden hun lange haren, jongens wiegden hun in leer gehulde heupen en ontblote stukken huid glinsterden van het zweet. De levendigheid dróóp letterlijk van ze af. Golven van energie, die hem

vulden met een dronken duizeligheid. Zijn lippen krulden omhoog. Ze wisten niet hoe goed ze het hadden. Ze wisten niet hoe het was om je leven bij elkaar te schrapen in een dode wereld, waar de zon zwakjes in de lucht hing als een opgebrand stuk lava. Hun levens brandden zo helder als de vlam van een kaars. En ze waren net zo gemakkelijk uit te doven.

Hij sloot zijn hand stevig om het zwaard dat hij droeg. Net toen hij de dansvloer op wilde lopen, zag hij dat een meisje zich losrukte uit de dansende menigte en naar hem toe liep. Hij staarde haar aan. Ze was mooi, voor een mens. Lang inktzwart haar, zwarte ogen. Een witte jurk die helemaal tot aan de vloer kwam, van het soort dat vrouwen droegen toen deze wereld nog jonger was. Wijd uitlopende mouwen van kant om haar dunne armen. Om haar nek een dikke zilveren ketting, waar een donkerrode hanger zo groot als een babyvuist aan hing. Hij hoefde zijn ogen alleen maar samen te knijpen om te zien dat de hanger echt was. Echt en waardevol. Het water liep hem in de mond toen ze dichterbij kwam. Golven levenskrachtige energie sijpelden uit haar, als bloed uit een open wond. Ze glimlachte terwijl ze hem voorbijliep, hem lonkend met haar blik. Hij draaide zich om en volgde haar. Hij proefde het spookachtige gesis van haar dood al op zijn lippen.

Het was altijd makkelijk. Hij kon al voelen hoe de kracht van haar verdampende leven als vuur door zijn aderen zou stromen. Mensen waren zo stom. Ze hadden zoiets kostbaars en het lukte hun amper om het te bewaken. Ze vergooiden hun leven voor geld, pakjes poeder of de charmante glimlach van een vreemdeling. Het meisje leek wel een geestverschijning in de gekleurde rook. Ze was nu bij de muur en draaide zich om. Ze pakte de stroken van haar rok bij elkaar en tilde ze op, ondertussen naar hem lachend. Onder haar rok droeg ze dijhoge laarzen.

Hij slenterde naar haar toe, zijn huid tintelde van haar aanwezigheid. Van dichtbij was ze niet zo volmaakt. Hij kon de

uitgelopen mascara onder haar ogen zien, het zweet dat haar haar aan haar nek plakte. Hij kon haar sterfelijkheid ruiken. De zoete, rotte geur van bederf. Ik heb je, dacht hij.

Een koele glimlach verscheen om haar lippen. Ze schoof opzij en nu zag hij dat ze tegen een gesloten deur leunde. VERBODEN TOEGANG – MAGAZIJN stond er met rode verf op gekrabbeld. Ze pakte de deurknop achter zich vast, draaide hem om en glipte naar binnen. Hij ving een glimp op van op elkaar gestapelde dozen en in de knoop geraakte snoeren. Een magazijn. Hij keek vluchtig achterom. Er keek niemand. Wat een geluk dat ze een beetje privacy wilde.

Hij ging achter haar aan de ruimte binnen. Hij zag niet dat hij werd gevolgd.

‘Zo,’ zei Simon, ‘goede muziek, hè?’

Clary antwoordde niet. Ze waren aan het dansen, of wat ervoor doorging. Veel heen-en-weergeschommel met af en toe een duik naar de grond, alsof een van hen een contactlens was verloren. Ze stonden tussen een groep tienerjongens in metalen korsetten en een jong Aziatisch stelletje dat heftig aan het zoenen was, hun gekleurde extensions in elkaar gedraaid als klimop. Een jongen met een lippiercing en een teddybeer als rugzak deelde gratis tabletjes kruiden-xtc uit. Zijn wijde nylon broek wapperde om zijn benen door de windmachine. Clary lette niet zoveel op haar directe omgeving. Haar blik volgde de jongen met het blauwe haar die zichzelf de club in had gepraat. Hij liep door de menigte alsof hij naar iets op zoek was. De manier waarop hij zich bewoog, deed haar aan iets denken...

‘Ik vermaak me prima,’ ging Simon verder. Daar geloofde ze niets van. Zoals altijd was Simon, met zijn spijkerbroek en oude T-shirt waar MADE IN BROOKLYN op stond, een opvallende verschijning in de club. Zijn frisgewassen haar was donkerbruin in plaats van groen of roze en zijn bril stond een beetje scheef op het puntje van zijn neus. Hij zag er niet uit alsof hij nadacht

over de macht van het kwaad. Meer alsof hij onderweg was naar de schaakclub.

‘Mmm.’ Clary wist maar al te goed dat hij alleen met haar naar de Pandemonium Club ging, omdat zij het leuk vond. Hij vond het saai. Ze wist zelf niet eens precies wat ze er leuk aan vond. De kleding, de dromerige muziek, het leven van iemand anders, niet haar eigen saaie leven. Maar ze durfde nooit met iemand anders dan Simon te praten.

De jongen met het blauwe haar liep van de dansvloer af. Hij zag er een beetje verloren uit, alsof hij niet had gevonden wat hij zocht. Clary vroeg zich af wat er zou gebeuren als ze naar hem toe zou gaan en zich voor zou stellen. Misschien kon ze aanbieden om hem rond te leiden. Waarschijnlijk zou hij haar alleen maar aanstaren. Maar misschien was hij ook verlegen. Misschien zou hij dankbaar en blij zijn en dat niet proberen te laten zien, zoals jongens dat altijd deden, maar ze zou het wel weten. Misschien...

De jongen met het blauwe haar versnelde zijn pas plotseling, alsof hij wakker werd geschud, als een jachthond die zijn prooi in zicht krijgt. Clary volgde zijn blik en zag het meisje met de witte jurk.

Ach, nou ja, dacht Clary. Ze probeerde zich niet als een leeggelopen feestballon te voelen. Dat was het dan. Het meisje was prachtig. Zo’n type meisje dat Clary graag zou tekenen. Lang en slank, met een enorme bos glanzend zwart haar. Zelfs vanaf deze afstand kon Clary de rode hanger om haar nek zien. In het knipperende discolicht leek het wel een kloppend hart.

‘Ik vind,’ ging Simon verder, ‘dat dj Bat vanavond uitzonderlijk goed draait. Vind je ook niet?’

Clary rolde met haar ogen en gaf geen antwoord. Simon had een hekel aan trance. Haar aandacht ging naar het meisje met de witte jurk. Door het donker, de rook en de nepmist leek haar jurk wel licht te geven. Geen wonder dat de jongen met het blauwe haar haar volgde alsof hij betoverd was. Hij leek zo

door haar in verwarring gebracht, dat hij niet zag wat er om hem heen gebeurde. Ook niet dat er twee donkere figuren recht achter hem liepen en hem volgden door de menigte.

Clary ging wat langzamer dansen en staarde. Ze kon nog net zien dat de twee donkere figuren jongens waren. Ze waren lang en droegen zwarte kleren. Ze had niet precies kunnen zeggen hoe ze wist dat ze de andere jongen volgden, dat wist ze gewoon. Ze kon het zien aan hoe ze hem achternagingen, aan hoe ze op hun hoede waren en aan hun sluipende manier van lopen. Langzaam be kroop haar een bezorgd gevoel.

‘En ondertussen,’ voegde Simon eraan toe, ‘wilde ik je nog vertellen dat ik de laatste tijd vaak jurken draag. Ook heb ik een relatie met je moeder. Ik dacht dat je dat wel zou willen weten.’

Het meisje was nu bij de muur en opende een deur waar VERBODEN TOEGANG op stond. Ze wenkte de jongen met het blauwe haar en ze glipten allebei naar binnen. Het was niet alsof Clary nog nooit zoiets gezien had – een stelletje op zoek naar een donker hoekje van de club om te zoenen – maar daardoor leek het alleen maar vreemder dat ze werden gevolgd.

Ze ging op haar tenen staan om over de menigte heen te kijken. De twee jongens stonden nu ook bij de deur en het leek alsof ze aan het overleggen waren. Eentje was blond en de ander had donker haar. De blonde jongen stak zijn hand in zijn jas en haalde er iets langs en scherp uit, dat glinsterde onder de discolampen. Een mes. ‘Simon!’ schreeuwde Clary, terwijl ze zijn arm vastgreep.

‘Wat?’ Simon zag er geschrokken uit. ‘Ik heb niet echt een relatie met je moeder. Dat zei ik alleen om je aandacht te trekken. Niet dat je moeder niet aantrekkelijk is. Voor haar leeftijd dan.’

‘Zie je die jongens?’ Ze wees opgewonden in de richting van de deur en sloeg bijna een mollig donker meisje in haar gezicht. Het meisje gaf haar een vuile blik. ‘Sorry, sorry!’ Clary draaide zich weer naar Simon. ‘Zie je die twee jongens daar? Bij die deur?’

Simon kneep zijn ogen samen en haalde zijn schouders op. 'Ik zie niets.'

'Het zijn er twee. Ze volgden die jongen met het blauwe haar...'

'Die jongen die jij leuk vond?'

'Ja, maar daar gaat het niet om. Die blonde jongen heeft een mes.'

'Weet je dat zeker?' Simon staaarde nog een keer naar de deur en schudde zijn hoofd. 'Ik zie nog steeds niemand.'

'Ik weet het zeker.'

Simon trok zijn schouders naar achteren en werd ineens serieus. 'Ik haal een uitsmijter. Jij blijft hier.' Hij liep met grote passen weg en werkte zich door de menigte.

Clary draaide zich weer naar de deur en zag nog net hoe de blonde jongen en zijn vriend door de VERBODEN TOEGANG-deur glipten. Ze keek om zich heen. Simon was nog niet eens van de dansvloer af en het schoot niet echt op. Zelfs als ze nu schreeuwde, zou niemand haar horen en tegen de tijd dat Simon weer terug zou zijn, was er misschien al iets vreselijks gebeurd. Clary beet hard op haar onderlip en begon zich door de menigte te wringen.

'Hoe heet je?'

Ze draaide zich om en lachte. Het magazijn had hoge, smerige ramen met tralies, waar een zwak licht door naar binnen scheen. De vloer lag bezaaid met elektriciteitskabels, gebroken disco-ballen en gebruikte verfblikken.

'Isabelle.'

'Wat een mooie naam.' Hij liep naar haar toe en stapte voorzichtig over de kabels, voor het geval dat ze misschien aangesloten waren. In dit zwakke licht leek ze bijna doorzichtig, gebleekt, gehuld in wit als een engel. Hij zou haar maar wat graag laten vallen... 'Ik heb je hier nog nooit gezien.'

'Vraag je me nu of ik hier vaker kom?' Ze giechelde en be-

dekte haar mond met haar hand. Ze had een soort armband om haar pols, net onder de mouw van haar jurk. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het helemaal geen armband was, maar een patroon van inkt op haar huid, een massa kronkelende lijnen.

Hij verstijfde. 'Jij...'

Hij maakte zijn zin niet af. Ze bewoog sneller dan het licht en sloeg hem met open hand op zijn borst. Het was zo'n harde klap dat hij naar adem happend op de grond gevallen zou zijn als hij een mens was geweest. Hij wankelde iets naar achteren en zag dat ze nu iets in haar hand had. Het was een kronkelende zweep, die glinsterde als goud toen ze hem naar beneden sloeg. De zweep krulde zichzelf om zijn enkels en trok hem los van de grond. Hij viel hard neer en probeerde zich los te wringen uit het gehate metaal dat diep in zijn huid beet. Ze lachte en stond gebogen over hem heen. Hij had het moeten weten, dacht hij terwijl hij duizelig werd. Een menselijk meisje zou nooit zo'n jurk dragen als die van Isabelle. Ze droeg hem om haar huid te bedekken, haar gehele huid.

Isabelle trok hard aan de zweep om hem goed vast te zetten. Haar lach glinsterde als vergiftigd water. 'Hij is van jullie, jongens.'

Achter hem klonk een lage lach en nu voelde hij handen op zijn lichaam. Iemand trok hem recht overeind en gooide hem tegen een van de betonnen pilaren. Hij kon de vochtige steen tegen zijn rug voelen. Zijn handen werden achter hem getrokken en zijn polsen werden vastgebonden met ijzerdraad. Terwijl hij zich los probeerde te wringen, kwam er van achter de pilaar een andere jongen tevoorschijn. Net zo jong als Isabelle en net zo knap. Zijn ogen waren oranjegeel van kleur en glinsterden alsof ze van amber waren. 'Zo,' zei de jongen. 'Zijn julie met meer of ben je alleen?'

De jongen met het blauwe haar voelde bloed onder het strakke metaal omhoogkomen, waardoor zijn polsen glibberig werden. 'Meer van wat?'

‘Kom op, zeg.’ De jongen met de amberkleurige ogen deed zijn handen omhoog. Zijn donkere mouwen gleden naar beneden en onthulden de runen van inkt die over zijn polsen en handen liepen. ‘Je weet wel wat ik ben.’

Achter in zijn schedel begon het tweede stel tanden van de vastgebonden jongen te knarsen.

‘*Schaduwjager,*’ siste hij.

De andere jongen lachte breeduit. ‘Goed geraten,’ zei hij.

Clary duwde de deur van het magazijn open en stapte naar binnen. Even dacht ze dat de ruimte verlaten was. De enige ramen zaten hoog bij het plafond en hadden tralies. Ze lieten verre straatgeluiden door: toeterende auto’s en piepende remmen. De ruimte rook naar oude verf en er lag een dikke laag stof met verse voetstappen op de grond.

Er is hier niemand, realiseerde ze zich terwijl ze verschrikt om zich heen keek. Het was koud in het magazijn, ondanks de augustushitte buiten. Haar rug was koud van het zweet. Ze deed een stap naar voren en kwam met haar voeten vast te zitten in de elektriciteitskabels. Terwijl ze vooroverboog om haar schoen uit de kabels los te maken, hoorde ze ineens stemmen. De lach van een meisje, het scherpe antwoord van een jongen. Toen ze weer rechtop ging staan, zag ze hen.

Het was alsof ze tussen twee keer knipperen met haar ogen tevoorschijn waren gekomen. Het meisje in de lange witte jurk was er. Haar zwarte haar hing op haar rug als vochtig zeewier. De twee jongens hoorden bij haar, de lange jongen met zwart haar en de kleinere blonde jongen, met haar dat glom als koper in het zwakke licht dat door de hoge ramen scheen. De blonde jongen stond met zijn handen in zijn zakken tegenover de punkjongen met het blauwe haar, die aan een pilaar vastgebonden stond met iets wat eruitzag als ijzerdraad. Zijn handen waren achter zijn rug vastgebonden en zijn benen zaten bij de enkels aan elkaar vast. Zijn gezicht stond strak van pijn en angst.

Clary's hart ging als een razende tekeer. Ze dook achter de dichtstbijzijnde betonnen pilaar en gluurde er voorzichtig omheen. Ze zag hoe de blonde jongen heen en weer liep, met zijn armen over elkaar. 'Zo,' zei hij. 'Je hebt me nog steeds niet verteld of er hier vanavond meer van jouw soort zijn.'

Jouw soort? Clary vroeg zich af wat hij bedoelde. Misschien zat ze midden in een of andere oorlog tussen twee straatbenden.

'Ik weet niet wat je bedoelt.' De stem van de jongen met het blauwe haar was gepijnigd, maar koppig.

'Hij bedoelt andere demonen,' zei de jongen met het donkere haar, die nu voor het eerst sprak. 'Je weet wat een demon is, of niet?'

De vastgebonden jongen draaide zijn hoofd weg. Er gebeurde iets in zijn mond.

'Demonen,' zei de blonde jongen op een overdreven schoolmeesterstoontje en met zijn vinger in de lucht. 'In religies ook wel bekend als inwoners van de hel. De slaven van Satan. Maar hier, in het belang van de Kloof, bedoelen we een kwaadwillige geest wiens afkomst buiten onze thuisdimensie ligt...'

'Zo is het wel weer genoeg, Jace,' zei het meisje.

'Isabelle heeft gelijk,' was de lange jongen het met haar eens. 'Niemand heeft hier behoefte aan een geschiedenislesje... of een demonenlesje.'

Ze zijn gek, dacht Clary. Letterlijk gek.

Jace gooide zijn hoofd in zijn nek en lachte. Er was iets ontzettend krachtigs aan dit gebaar. Het deed Clary denken aan een documentaire over leeuwen die ze een keer had gezien op Discovery Channel. Het leek op de manier waarop de grote katten hun kop in de lucht staken om hun prooi te ruiken. 'Isabelle en Alec vinden dat ik te veel praat,' zei hij op vertrouwelijke toon. 'Vind jij dat ik te veel praat?'

De jongen met het blauwe haar gaf geen antwoord. Zijn kaken gingen nog steeds heen en weer. 'Ik kan jullie informatie geven,' zei hij. 'Ik weet waar Valentijn is.'

Jace keek naar Alec, die zijn schouders ophaalde. 'Valentijn ligt onder de grond,' zei Jace. 'Het ding zegt maar wat.'

Isabelle zwaaide haar haar naar de andere kant. 'Dood het, Jace,' zei ze. 'Het gaat ons niets vertellen.'

Jace stak zijn hand omhoog en Clary zag dat er een paar zwakke vonken sprongen van het mes dat hij vasthield. Het was een merkwaardig mes, het leek bijna doorschijnend. Het snijgedeelte was helder als kristal en scherp als een glasscherf en het handvat was ingelegd met rode stenen.

De vastgebonden jongen snakte naar adem. 'Valentijn is terug!' riep hij, trekkend aan het draad dat zijn handen bij elkaar bond. 'Alle Onderwerelden weten het... ik weet het... Ik kan je vertellen waar hij is...'

Jace' ijzige ogen flakkerden plotseling van woede. 'Bij de Engel, elke keer als we een van jullie schoften vangen, beweren jullie te weten waar Valentijn is. Nou, wij weten ook waar hij is. Hij is in de hel. En jij... ' Jace draaide het mes en de rand flakkerde als een vuurlijn. 'Jij mag hem daar gezelschap gaan houden.'

Clary kon het niet langer aanzien. Ze kwam achter de pilaar vandaan. 'Stop!' schreeuwde ze. 'Je kunt dit niet doen.'

Jace draaide zich razendsnel om. Hij schrok zo dat het mes uit zijn hand vloog en op de betonnen vloer viel. Isabelle en Alec draaiden zich ook om en hadden dezelfde verbaasde blik op hun gezicht. De jongen met het blauwe haar hing aan zijn boeien, geschokt en starend naar Clary.

Alec was de eerste die iets zei. 'Wat is dit?' eiste hij. Hij keek van Clary naar zijn vrienden, alsof zij misschien wisten wat zij hier deed.

'Het is een meisje,' zei Jace, die weer bij was gekomen van de schrik. 'Je hebt toch wel eens een meisje gezien, Alec. Je zus Isabelle is er ook eentje.' Hij deed een stap richting Clary en kneep zijn ogen samen, alsof hij niet helemaal kon geloven wat hij zag. 'Een normalo,' zei hij, half tegen zichzelf. 'Een aardse normalo die ons kan zien.'

‘Natuurlijk kan ik jullie zien,’ zei Clary. ‘Ik ben niet blind of zo.’

‘O, maar dat ben je wel,’ zei Jace, vooroverbuigend om zijn mes weer te pakken. ‘Je weet het alleen niet.’ Hij stond weer op. ‘Je kunt maar beter maken dat je wegkomt, als je weet wat goed voor je is.’

‘Ik ga helemaal nergens heen,’ zei Clary. ‘Als ik wegga, vermoorden jullie hem.’ Ze wees naar de jongen met het blauwe haar.

‘Inderdaad,’ gaf Jace toe, het mes tussen zijn vingers draaiend. ‘Wat kan het jou schelen of ik hem wel of niet vermoord?’

‘Om... omdat...’ stamelde Clary. ‘Omdat je niet zomaar mensen mag vermoorden.’

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Jace. ‘Je mag inderdaad niet zomaar mensen vermoorden.’ Hij wees naar de jongen met het blauwe haar, wiens ogen waren weggedraaid. Clary vroeg zich af of hij was flauwgevallen. ‘Maar dat is geen mens, klein meisje. Het ziet er misschien uit als een mens. Het praat als een mens en het bloedt misschien als een mens. Toch is het een monster.’

‘Jace,’ zei Isabelle op een waarschuwend toon. ‘Genoeg.’

‘Jullie zijn gek,’ zei Clary, achteruitdeinzend. ‘Ik heb de politie gebeld, hoor. Ze kunnen hier elk moment zijn.’

‘Ze liegt,’ zei Alec, maar zijn gezicht verraadde dat hij twijfelde. ‘Jace, heb je...’

Hij maakte zijn zin niet af. Op dat moment trok de jongen met het blauwe haar zich met een jankende schreeuw los uit zijn boeien en wierp zich op Jace.

Ze vielen op de grond en rolden over elkaar heen. De jongen met het blauwe haar trok aan Jace met handen die glinsterden alsof ze waren aangestipt met metaal. Clary deinsde achteruit. Ze wilde wegrennen, maar haar voeten bleven steken in een lus elektriciteitskabels en ze viel. Alle adem werd uit haar longen geperst. Ze kon Isabelle horen gillen. Ze rolde om en Clary

zag de jongen met het blauwe haar op Jace zitten. Bloed glinsterde aan de uiteinden van zijn messcherpe klauwen.

Isabelle en Alec renden naar ze toe. Isabelle zwaaide dreigend met een zweep. De jongen met het blauwe haar ranselde Jace met zijn klauwen. Jace gooide een arm omhoog om zichzelf te beschermen en de klauwen krabden hem open. Bloed spetterde in het rond. De jongen met het blauwe haar haalde weer uit, maar Isabelles zweep kwam neer op zijn rug. Hij gilte en viel op zijn zij.

Met dezelfde snelheid als Isabelles zweepslag rolde Jace zich om. Hij had het glinsterende mes in zijn hand en stak het in de borstkas van de jongen met het blauwe haar. Een zwartachtige vloeistof spoot over het handvat. De jongen kronkelde gorgelend over de grond. Met een grijns op zijn gezicht stond Jace weer op. Zijn zwarte shirt was op sommige plekken nu nog zwarter. Nat van het bloed. Hij keek naar het kronkelende wezen aan zijn voeten, knielde en trok het mes eruit. Het handvat was glibberig van de zwarte vloeistof.

De ogen van de jongen met het blauwe haar schoten open. Zijn ogen, gericht op Jace, leken in brand te staan. 'Zo zal het zijn. De verlorenen zullen winnen,' siste hij tussen zijn tanden door.

Jace leek te grommen. De ogen van de jongen rolden naar achteren. Zijn lichaam schokte en kronkelde terwijl hij verschrompelde, zichzelf opvouwde en kleiner en kleiner werd, totdat hij volledig was verdwenen.

Clary klauterde overeind en schopte de kabels van zich af. Ze bewoog zich langzaam achteruit richting de deur. Niemand lette op haar. Alec was bij Jace en hield zijn handen op zijn wond. Hij trok zijn mouw omhoog, waarschijnlijk om de wond beter te kunnen zien. Clary draaide zich om om weg te rennen... en zag dat haar doorgang werd geblokkeerd door Isabelle. De gouden zweep in haar hand was besmeurd met donkere vloeistof. Ze sloeg ermee naar Clary en het uiteinde wond

zich om haar pols en werd strak aangetrokken. Clary hapte van pijn en verbazing naar adem.

‘Achterlijke kleine normalo,’ siste Isabelle. ‘Jace was bijna dood geweest door jou.’

‘Hij is gek,’ zei Clary, die haar pols los probeerde te krijgen. De zweep sneed alleen maar dieper in haar huid. ‘Jullie zijn allemaal gek. Wie denken jullie wel niet dat jullie zijn? Een stel waakzame moordenaars? De politie...’

‘De politie is meestal niet echt geïnteresseerd als er geen lichaam is,’ zei Jace. Hij wiegde zijn pijnlijke arm en liep voorzichtig tussen de kabels door naar Clary. Alec liep vlak achter hem, met een fronsende blik.

Clary staaarde naar de plek waar de jongen was verdwenen en zei niets. Er lag niet eens een spatje bloed. Niets wat kon bewijzen dat de jongen ooit had bestaan.

‘Ze gaan terug naar hun thuisdimensie als ze sterven,’ zei Jace. ‘Voor het geval je dat wilde weten.’

‘Jace,’ siste Alec. ‘Voorzichtig.’

Jace trok zijn arm los. Gruwelijke spetters bloed zaten als sproeten op zijn gezicht. Hij deed haar nog steeds denken aan een leeuw, met zijn ver uit elkaar staande, lichte ogen en dat geelbruine haar. ‘Ze kan ons zien, Alec,’ zei hij. ‘Ze weet al te veel.’

‘Dus wat zal ik met haar doen?’ wilde Isabelle weten.

‘Laat haar gaan,’ zei Jace zachtjes. Isabelle gaf hem een verbaasde, bijna boze blik, maar ging er niet tegenin. De zweep gleed weg en Clary’s arm werd bevrijd. Ze wreef over haar pijnlijke pols en vroeg zich af hoe ze hier in hemelsnaam weg kon komen.

‘Misschien moeten we haar meenemen,’ zei Alec. ‘Ik durf te wedden dat Hodge haar wel zou willen spreken.’

‘Geen sprake van. Ze gaat niet met ons mee naar het Instituut,’ zei Isabelle. ‘Ze is een normalo.’

‘Is ze dat wel?’ zei Jace zachtjes. De zachte toon in zijn stem

was erger dan het gesnauw van Isabelle of de woede van Alec. 'Heb je ooit iets met demonen te maken gehad, klein meisje? Onderonsjes met heksenmeesters? Heb je wel eens gepraat met de nachtkinderen? Heb je...'

'Mijn naam is niet "klein meisje",' onderbrak Clary hem. 'En ik heb geen idee waar je het over hebt.' *Echt niet?* zei een stemmetje in haar achterhoofd. *Je zag die jongen oplossen in het niets. Jace is niet gek. Je zou alleen willen dat dat zo was.* 'Ik geloof niet in... demonen... of wat jullie ook...'

'Clary?' Het was de stem van Simon. Ze draaide zich snel om. Hij stond in de deuropening van het magazijn. Een van de potige uitsmijters die bij de deur stempels uitdeelden, stond naast hem. 'Gaat het?' Hij tuurde naar haar door het halfduister. 'Waarom ben je hier helemaal alleen? Waar zijn die jongens, die met dat mes?'

Clary staaarde naar hem en keek toen weer achterom, waar Jace, Isabelle en Alec stonden. Jace nog steeds in zijn bebloede shirt en met het mes in zijn hand. Hij grijnsde naar haar en haalde half verontschuldiging, half spottend zijn schouders op. Het was duidelijk geen verrassing voor hem dat Simon en de uitsmijter hem niet konden zien.

Op de een of andere manier was het ook geen verrassing voor Clary. Ze draaide zich langzaam weer om naar Simon, zich realiserend hoe dit er voor hem uit moest zien, helemaal alleen in een vochtig magazijn met haar voeten verstrikt in plastic elektriciteitskabels. 'Ik dacht dat ze hier naar binnen waren gegaan,' zei ze tam. 'Maar dat waren ze blijkbaar niet. Het spijt me.' Ze keek van Simon, wiens uitdrukking van bezorgd naar beschaamd was gegaan, naar de uitsmijter, die er geïrriteerd uitzag. 'Ik heb me vergist.'

Achter haar giechelde Isabelle.

'Ik geloof het gewoon niet,' zei Simon koppig, terwijl Clary wanhopig een taxi probeerde aan te houden. Terwijl ze in de

club waren, was de straat schoongemaakt, en het asfalt had nu een olieachtige zwarte glans.

‘Dat wilde ik net zeggen,’ klaagde ze. ‘Je zou toch denken dat er meer taxi’s zouden rondrijden. Waar gaat iedereen toch heen op een zondag om middernacht?’ Ze liep weer naar hem toe, haar schouders ophalend. ‘Misschien dat we meer geluk hebben op Houston?’

‘Ik bedoelde niet de taxi’s,’ zei Simon. ‘Jou. Ik geloof jou niet. Ik geloof niet dat die jongens met die messen zomaar ineens waren verdwenen.’

Clary zuchtte. ‘Misschien waren er helemaal geen jongens met messen, Simon. Misschien heb ik me alles gewoon ingebeeld.’

‘Echt niet.’ Simon stak zijn hand in de lucht, maar de taxi’s zoefden voorbij door het vieze water. ‘Ik zag je gezicht toen ik het magazijn binnenkwam. Je zag er enorm geschrokken uit. Alsof je een geest had gezien.’

Clary dacht aan Jace en zijn leeuwenogen. Ze keek naar haar pols, waar een dunne rode streep haar herinnerde aan de zweep van Isabelle. Nee, geen geest, dacht ze. Iets veel vreemders.

‘Ik heb me gewoon vergist,’ zei ze geïrriteerd. Ze vroeg zich af waarom ze hem de waarheid niet vertelde. Behalve natuurlijk dat hij zou denken dat ze gek was. Iets aan dat wat er was gebeurd, iets aan dat zwarte bloed op het mes van Jace, iets aan zijn stem toen hij zei: ‘Heb je wel eens gepraat met de nachtkinderen?’ maakte dat ze alles voor zichzelf wilde houden.

‘Nou, dat was dan een behoorlijk beschamende vergissing,’ zei Simon. Hij keek naar de club, waar nog steeds een rij voor stond tot halverwege de straat. ‘Ik vraag me af of ze ons ooit nog binnen zullen laten bij de Pandemonium Club.’

‘Wat maakt jou dat nou uit? Je haat de Pandemonium Club.’ Er doemde een gele vorm op uit de mist en Clary stak haar hand in de lucht. Dit keer hadden ze geluk en de taxi stopte

met piepende remmen op de hoek. De chauffeur toeterde, alsof hij het nog nodig vond hun aandacht te trekken.

‘Eindelijk.’ Simon trok de deur open en nam plaats op de met plastic bedekte achterbank. Clary volgde hem en ademde de bekende New Yorkse taxilucht in: oude sigarettenrook, leer en haarlak. ‘Naar Brooklyn, alstublieft,’ zei Simon tegen de chauffeur. Hij draaide zich naar Clary. ‘Je weet dat je me alles kunt vertellen, hè?’

Clary aarzelde even en knikte toen. ‘Natuurlijk, Simon,’ zei ze. ‘Dat weet ik.’

Ze sloeg de deur achter zich dicht en de taxi reed de nacht in.